

med „inddrivningen“ kunde det endda være det samme, når blot man vilde lade moderen få pengene.

København, d. 22. maj 1904.

Charlotte Norrie,
født Harbou.

* * *

Vi tror, at pastor *Uffe Birkedal* skev sin artikel mindre for at bebrejde kvinderne, at de hidtil for lidt har taget sig af denne opgave, end for at tilskynde dem til fremtidigt at tage stærkere fat og navnlig til at *organisere* deres arbejde ved dannelsen af en forening med dette bestemte formål. Hvad mener de interesserede kvinder om dette positive forslag?

Red.

* * *

Vi har senere modtaget følgende:

Landet med de mange Barnemord.

Det er hårde Ord, Pastor *Birkedal* skriver i sidste Nr. af Kv. og Samf. — om Danmark, der er ved at blive en Morderhule, fyldt af spæde „uægte“ Børns Lig. Og dog frygter jeg, at de fleste kun ser den halve Sandhed. De „uægte“ Børns Lod er lige sørgelige — men dog forskellige.

Der er Fabriksarbejderskens Barn — måske den, der har det bedst af dem alle — opammet dels pr. Flaske dels ved Modermælken, fra en Moder, der fra 4 Ugers Dagen efter Fødslen — eller før — må arbejde sine 10—12—14 Timer i Døgnet.

Der er Bourgoispigens Barn — født i et diskret, afsidesliggende Jordemoderhjem, opammet pr. Flaske, og derefter anbragt i et „kærligt“ Plejehjem for en Sum „en Gang for alle“.

Der er Tjenestepigens Barn — de Børn, Pastoren omtaler. Her, hvor vi burde kunne påregne Hjemmenes Indflydelse, Hjemmenes Støtte — her sker de direkte Mord.

Man lægge Mærke til de tre Stadier: den første, der er økonomisk uafhængig, (så økonomisk uafhængig, som man kan være det i et Samfund, bygget på den private Ejendomsret) den anden, der er økonomisk uselvstændig, hun er afhængig af sine Forældre, sine Omgivelser i det hele, og endelig den tredje der ved Barnet bliver økonomisk ruineret, idet hun må søge andet Erhverv. Og det sørgelige er, at alle disse Mødre er Kvinder med Hjerte — brave, danske Kvinder. Barnemordersken måske ikke mindst.

Men der er flere „uægte“ Børn. Deres

Børn, der har gjort op med Samfundet, som betaler Samfundet tilbage med den Mønt, de selv har modtaget.

Der er *den hemmelige og åbenlyse Prostitutions Børn*. Der fødes her i Landet bl. a. over 300 Børn hvert Tiår med Syphilis. — Hundrede Gange bedre for dem og for Samfundet, om de blev dræbte, så længe vi lukker Øjnene for dem, så længe vi nøjes med at sende dem ud uhelbredte for at brede Smitten videre.

Al denne Råddenskab rykkes kun op med Rode af et nyt Samfund med en anden — mere menneskelig — Moral, af et Samfund, der hviler på et andet økonomisk Grundlag. Og vel er det, at vi kan skimte dette nye og arbejde med der henimod. Jeg skal her kun korteligen pege på, at et af vore politiske Partier herhjemme har på sit Program: Oprettelsen af Børneopdragelseshjem.

Men indtil vi når så vidt, er der *mulig* noget at gøre, og i samme Grad, som vi kan hjælpe her, i samme Grad hjælper vi med til social Fred. Hvert Stykke humant Arbejde tager nemlig Brodden af noget revolutionært.

Men skal der nås et Resultat, skal der *Organisation* til. En Organisation af Mænd og Kvinder fra alle Samfundslag, alle Partier, fra hele Landet til at varetage den økonomiske Del af Opgaven — og en Organisation af Kvinder, helst i samme Samfundslag, i det mindste udgåede fra samme Samfundslag som de Mødre, vi henvender os til, til at varetage den moralske Side af Sagen. Kan vi få disse Mødre i Tale — og jeg tror sikkert, vi kan det — da kan der udrettes meget.

Hvor er Organisatorerne, hvor er de Kvinder eller Mænd, der har Tid og Evne til at føre denne Sag frem. Jeg håber, de snart vil melde sig til Tjeneste.

Efter ringe Evne — men den er desværre også kun ringe, navnlig de første Aar — stiller jeg mig til Disposition.

Tak, Hr. Pastor. fordi De har bragt Sagen frem.

Astrid Lund,
Haraldsgade 125.

Kunst.

Agnes Lunn

udstiller i år på Salonen i Paris (Statens) en gruppe af 2 islandske heste i bronze, som hun har faaet støbt i Rom i vinter.

Frøken Lunn agter sig med første postskib på rejse til Island.